

РЕШЕНИЕ

№ 24987

гр. София, 22.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 16.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5874** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

С определение №594/07.05.2026г на Административен съд София Област, VI състав на основание чл.135, ал.2 АПК е прекратено производството по адм.д.№408/2026г по описа на Административен съд – София област и делото е изпратено по подсъдност на АССГ.

Образувано е по жалба от А. И. А. ЕГН [ЕГН] от [населено място] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка GRAM -1752811 от 20.03.2026г по чл.171, т.1, б. „з“, гг) от ЗДвП, издадена от младши инспектор към РУ К., ОДМВР С., с която за установено нарушение на чл.140, ал.1 пр.1 от ЗДвП на А. И. А. е наложена ПАМ – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят – А. И. А., излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че на дата на проверката собственикът на автомобила, който е негов баща, не е бил надлежно уведомен за служебната дерегистрация на ППС, следователно е предоставил автомобила за управление на А. И. А. с убеждение, че автомобилът притежава валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Твърди, че актът е издаден без да бъдат спазени приложимите административнопроизводствени правила, с оглед спецификата на мерките по чл.171 ЗДвП, което обосновава извод за наличие на основания за отмяна на оспорения акт. Също излага, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона с оглед настъпилото служебно възстановяване на регистрацията на управляваното от жалбоподателя МПС. Иска се отмяна на заповедта като неправилна и незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично като поддържа жалбата, моли съда да уважи изцяло депозираната жалба като бъде отменена обжалваната ЗППАМ.

Ответникът -младши инспектор към РУ К., ОДМВР С. А. С. В., редовно призован не се явява, не се представлява.

Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 20.03.2026 г. около 21:07ч в област Софийска, [община], [населено място], [улица] посока на движение от [улица]към [улица]е спрян за проверка А. И. А.. След извършена проверка пред дом.номер 11 е установено, че жалбоподателят управлява лек автомобил марка Ф. П. с рег. Номер С., собственост на И. А. И. от [населено място]. Установено е, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация при липса на застраховка „Гражданска отговорност“ на дата 24.02.2026г по чл.143, ал.10 от ЗДвП. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 3898304/30.06.2026г, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП-управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 20.03.2026 г. е издадена и оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №GRAM-1752811 по чл.171, т.1, б.З“ГГ“ от ЗДвП, с която на жалбоподател е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. В заповедта е възпроизведена фактическата обстановка, обективизирана в АУАН, като е посочено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 24.02.2026г по чл.143, ал.10 ЗДвП, като за извършеното административно нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП е предвидено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ по чл.175, ал.3 от ЗДвП.

По делото са приети жалбата, ведно с писмени доказателства, административната преписка- Акт за установяване на административно нарушение серия ГА №3898304/20.03.2026г, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM 1752811/20.03.2026г, докладна записка рег№286р-3749/07.04.2026г, заповед №517з-613/17.02.2026г, справка за нарушител/водач А. И. А., и представени със съпроводително писмо от 12.06.2026г -справка по история на регистрация на МПС „Ф. П.“ с рег [рег.номер на МПС] , съгласно която на 24.02.2026г в 04:07ч. е отразено служебно прекратяване на регистрацията по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомление от ГФ без ГО, а на 24.03.2026г в 09:13ч е отразено служебното възстановяване на регистрацията на автомобила поради наличие на валидна застраховка.

По почин на жалбоподател е уважено доказателствено искане за разпит на свидетел – И. А. И.. Същият дава показания, че е собственик на лекия автомобил, като на 20.03.26г следобед е дал автомобила на сина си. Към момента е нямал информация, че колата е deregистрирана, това се разбрало след като е извършена проверката на сина му. Заявява, че ако е знаел, нямало да му даде да ползва автомобила. Веднага след това е направил застраховка „Гражданска отговорност“.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 38 от адм.д.№408/2026г по описа на АССО) Заповед № 517з-613/17.02.2026г на

Директор на ОДМВР С., с която е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, б. „а“ и „б“, 2б т.4, т.4а, т.5, б. „а“ и т.6 от ЗДвП, сред които полицейски инспектори VI-IV степен с функционални задължения по контрол на пътното движение от сектор „Пътна полиция“ и РУ при ОДМВР-С..

Процесната заповед е издадена от А. С. В., който заема длъжността младши инспектор към РУ К., ОДМВР С.. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 517з-613/17.02.2026 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката. Видно чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП, принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. Наличието на посочената хипотеза по чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП следва да се счита за установено, предвид съставения АУАН от 20.03.2026 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 1, от ЗДвП. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на доказателства относно уведомлението на жалбоподателя за прекратяване на регистрацията. Със съставянето на АУАН за констатиране на нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, за административния орган възниква правомощие да наложи принудителната мярка, без той да има право и задължение да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за прекратяването регистрацията и дали собственикът е бил уведомен за липсата на задължителна застраховка, съответно за дерегистрацията на автомобила.

Спорът по делото се концентрира върху това дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно

превозно средство, което не е негова собственост със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип към момента на проверката на 20.03.2026г действително е било налице фактическо основание за ангажиране на отговорност по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, доколкото по преписката е отразено служебно прекратяване на регистрацията от 24.02.2026 г., а управлението е установено на 20.03.2026 г. Но сключването на задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна "Гражданска отговорност". При сключване на застраховката причината за прекратяването се отстранява и регистрацията подлежи на служебно възстановяване по административен ред.

Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са наказание, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения и за осигуряване безопасността на движението. По делото не е спорно, че към момента на извършване на нарушението и към момента на издаване на индивидуалния административен акт автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация. При издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, както и са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката.

Заповедта обаче не съответства на целта на закона. Както се посочи по-горе към датата на извършване на нарушението и на датата на издаване на ЗППАМ -20.03.2026г автомобилът е бил deregистриран, като на дата 24.03.2026г е извършена служебна промяна на регистрацията на МПС – служебно възстановяване по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомление от ГФ за валидна „Гражданска отговорност“.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната практически незабавно. Заповедта е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед настъпилото четири дни след извършване на нарушението служебно възстановяване на регистрацията на управляваното от жалбоподателя МПС. Принудителните административни мерки, каквито по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, б. 3) ГГ) ЗДвП са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат, който в случая законът цели - осигуряване безопасност на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят

вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга-прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.

Наложената ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. Процесното нарушение своевременно отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена ех lege, съгласно нормата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради сключената валидна застраховка "Гражданска отговорност". Видно от представените по делото писмени доказателства и от гласните такива в първия работен ден след констатиране на нарушението е сключена застраховка ГО, като е подновена застрахователната полица, както и според справка от ИС на МВР служебната регистрация на автомобила е била възстановена четири дни след датата на издаване на ЗППАМ. След като това е така, напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил, който между впрочем не е собственика му, за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции /яснота в тази насока не внася и т.10 от мотивите към проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата вх. № 51-402-01-25/17.12.2024 г, с който е приета новата разпоредба на чл. 171, т. 1, б. "З" ЗДвП). Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, какъвто характер мярката не би следвало да има.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора жалбоподател има право на разноски, такива не се претендират и не следва да бъдат присъждани.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка GRAM -1752811 от 20.03.2026г. по чл.171, т.1, б. „з“, гг) от ЗДвП, издадена от младши инспектор към РУ К., ОДМВР С..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

СЪДИ

Я: